

Sonet (CCCLXI)

Cristian Vasiliu

În carnea mea, învinsă de timp și oboseală,
Dorința mai încape, dar fără chef; confund
De-atât regret de tine iubirea cu o boală
Și-aștept venirea iernii ca simplu muribund.
Tu, cea asediată în turnul amintirii,
Tu, singura comoară pierdută prin câștig,
Mai poți opri această degradingolada-a firii
Prin ceruri răsturnate de lașități și frig?
Ezit între speranță și demnitatea mării
Singurătăți în care sunt propriul meu călău,
Și-mi făuresc din aburi posibile scenarii
În care, împreună, ne este mult mai rău...
E vina primăverii că-n drumul meu spre Iad,
De cel ce-am fost mă-mpiedic și, înăuntrul-ți, cad.